

Stând pe marginea Lunii

Camelia Oprea

Ascultam cerul,
stând pe marginea lunii,
în serile când gândurile îmi porniseră în lume,
eram picătură de om în inimă ta,
umbra mea fulgera
cerul în amiezi de floare,
fulger cu o mie de brațe.
Primul val adună stelele în cupola naltă
a nopții ;
îl văd pe Dumnezeu stea în centrul focului
scria cu scânteii, vestindu-și soarele
de sub tălpile mele.

Fără tine eram un cerc subțire de lumină,
cu tălpile însângerate trăgeam un cântec singuratic
să pornesc timpul pe cerul răsturnat;
te aud, te privesc, nu mă vezi,
îți aud vocea tremurândă umblând
într-un cuvânt subțire de lumină:
...esc...
Oh, ce iubire am visat!